

Ἐνα λαμπρὸ ἄστρο τῆς Θεβαΐδος τοῦ Βορρᾶ

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ ἐν Ρωσία

*Σύντομος Βίος,
ἡ Πρόσφατος Ἀνακάλυψις τοῦ Ἀφθάρτου Ἱεροῦ Λειψάνου του
καὶ τρία σύγχρονα Θαύματα Αὐτοῦ**

α.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ γεννήθηκε τὴν 15ῃ Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1448, ἑορτῆ τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἀμώς, τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα στὸ ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀπετέλεσε ἕναν φάρο τοῦ Μοναχισμοῦ στὰ ἀπρόσιτα δάση τοῦ Ρωσικοῦ Βορρᾶ, ζῶν στὴν κατὰ κόσμον ἀφάνεια, σὲ μία διαφορετικὴ, ὄντως πνευματικὴ, ἱστορικὴ διάστασι, ἀξιώθηκε δὲ ἐκκλησιαστικῶν δωρεῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ γονεῖς του Στέφανος καὶ Βάσσα ἦσαν πτωχοὶ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ Μαντέρα, πλησίον τῆς λίμνης Λάντογκα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ὀγιάτα, ἐνὸς παραποτάμου τοῦ ποταμοῦ Σβίρ. Ἀπέκτησαν υἱοὺς καὶ θυγατέρας, οἱ ὁποῖοι ἐνηλικιώθησαν καὶ ζοῦσαν πλέον μακρὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τους. Ὁ Στέφανος καὶ ἡ Βάσσα ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀποκτήσουν ἀκόμη ἕνα υἱό. Προσῆχοντο θερμῶς καὶ ἄκουσαν μία φωνὴ ἄνωθεν: «Χαῖρε, ζεῦγος, διότι θὰ γεννήσετε υἱόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν γέννησιν ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ παράκλησιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του».

Ὁ Ἄμως, ὁ υἱὸς αὐτὸς τῆς ἐπαγγελίας, μεγάλωνε ὡς ἓνα ἐξαιρετικὸ παιδί. Ἦταν πάντοτε ὑπάκουος καὶ εὐγενικός, ἀπέφευγε παιγνίδια, ἀστεῖα καὶ ἄσχημες συζητήσεις, φοροῦσε πτωχικὰ ροῦχα καὶ τόσο ἀδυνάτιζε ἀπὸ τὴν νηστεία, ὥστε προξενοῦσε τὴν ἀνησυχία τῆς μητέρας του.

6.

Ὅταν ἐνηλικιώθηκε, συναντήθηκε κάποτε μὲ μερικοὺς Μοναχοὺς ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Βαλαάμ, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει στὴν περιοχὴ του γιὰ νὰ ἀγοράσουν προμήθειες καὶ γιὰ ἄλλες ἐργασίες τῆς Μονῆς.

Τὸ Βαλαάμ, ὁ «Ἄθως τοῦ Βορῶ», ἦταν ἤδη γνωστὸ ὡς ἓνα Μοναστήρι βαθεῖας εὐσεβείας καὶ αὐστηρῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Ἀφοῦ συνωμίλησε μὲ τοὺς Μοναχοὺς, ὁ νεαρὸς Ἄμως ἐθέλχθη ἀπὸ τὶς διηγήσεις τους περὶ τῆς σκητιώτικης ζωῆς καὶ τῆς ἀπομονωμένης ζωῆς τῶν ἐρημιτῶν. Ἐγνώριζε ὅτι οἱ γονεῖς του εἶχαν προγραμματίσει νὰ τὸν νυμφεύσουν, καὶ ἔτσι ἔφυγε κρυφὰ γιὰ τὸ Βαλαάμ σὲ ἡλικία δεκαεννέα ἐτῶν, ἀφοῦ πῆρε τὴν εὐχή τους γιὰ νὰ μεταβῇ δῆθεν σὲ ἓνα κοντινὸ χωριό.

Ὅταν πέρασε τὸν ποταμὸ Σδῖρ, στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Ροσίνοκ, ἄκουσε μία μυστηριώδη φωνή, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε ὅτι θὰ κτίσῃ ἓνα Μοναστήρι ἀγρότερα στὸ μέρος αὐτὸ καὶ ἓνα μεγάλο φῶς τὸν ἐκάλυψε...

Κατόπιν, ἓνας Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν μορφὴ ταξιδιώτου, τοῦ ἐνεφανίσθη καὶ τοῦ ἔδειξε τὸν δρόμο γιὰ τὸ νησί, ὅπου εὐρίσκετο ἡ Μονὴ τοῦ Βαλαάμ.

Ὁ Ἄμως ἔζησε στὴν Μονὴ γιὰ ἑπτὰ χρόνια ὡς δόκιμος, διάγων μία αὐστηρὴ ζωή. Τὶς ἡμέρες ἐργαζόταν μὲ ὑπακοή καὶ τὶς νύκτες ἀγρυπνοῦσε καὶ προσήχετο. Μερικὲς φορές, προσήχετο στὸ δάσος μὲ ἀκάλυπτο στήθος, καλυπτόμενος ἀπὸ κουνούπια καὶ σκνίπες, ὡς τὸ πρωῖνὸ κελáιδισμα τῶν πουλιῶν...

Ὁ Ἄμως ἐκάρη Μοναχὸς τὸ 1474, σὲ ἡλικία 26 ἐτῶν καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀλέξανδρος.

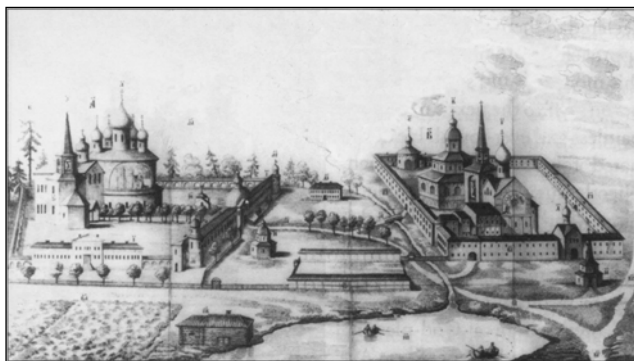
Μετὰ ἀρκετὰ ἔτη ἀπὸ τὴν φυγὴ του ἐκ τοῦ κόσμου, οἱ γονεῖς του ἔμαθαν τελικὰ ἀπὸ Καρελιανοὺς ἐπισκέπτας τοῦ χωριοῦ τους, ποῦ εὐρίσκετο ὁ υἱὸς τους. Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμά του, ἐκάρησαν καὶ αὐτοὶ Μοναχοὶ μὲ τὰ ὀνόματα Σέργιος καὶ Βαρθάρα.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, μετὰ τὴν κοίμησί τους, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς, ἐγκαταστάθηκε σὲ ἓνα ἐρημικὸ νησί, τὸ λεγόμενο «Ἁγία Νῆσος», ὅπου ἔκτισε ἓνα κελλι στὴν σχισμὴ ἑνὸς κρημονοῦ καὶ ἐκεῖ συνέχισε τὰ πνευματικὰ του ἀθλήματα. Μέχρι σήμερα σώζεται αὐτὴ ἡ μικρὴ σκοτεινὴ σπηλιά, στὴν ὁποία χωρᾶ ἓνας μόνον ἄνθρωπος μὲ δυσκολία. Ἐπίσης, σώζεται ἐκεῖ καὶ ὁ τάφος, τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος ἔσκαψε γιὰ τὸν ἑαυτό του.

7.

Κάποτε, εύρισκόμενος ὁ Ἅγιος σὲ κατάστασι προσευχῆς, ἄκουσε μία θεία φωνή, ἡ ὁποία τοῦ εἶπε: «Ἀλέξανδρε, ἀναχώρησε ἀπὸ ἐδῶ καὶ πήγαινε στὸ μέρος ποῦ σοῦ ὑποδείχθηκε πρὶν, στὸ ὁποῖο μπορεῖς νὰ σωθῆς»... Ἐνα μεγάλο φῶς τοῦ ὑποδείκνυε τὸ μέρος νοτιοανατολικά, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Σβίρ.

Ἔτσι, τὸ 1485, σὲ ἡλικία 37 ἐτῶν, ὁ Ἅγιος ἀναχώρησε ἀπὸ τὸ Βαλαάμ καὶ μετέβη στὸ μέρος, ὅπου τοῦ ὑποδείχθηκε, στὶς ὄχθες τῆς ὠραίας λίμνης Ροσίτσκα, πλησίον τοῦ ποταμοῦ Σβίρ. Ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ἔκτισε μία καλύβη καὶ παρέμεινε στὴν μόνωσι γιὰ ἑπτὰ ἀκόμη ἔτη, τρώγοντας μόνον ὅ,τι συνέλεγε ἀπὸ τὸ δάσος.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ μετὰ τὰ δύο τμήματά της τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος (Χαλκογραφία τοῦ 18ου αἰ.).

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτή, ὁ Ἅγιος ὑπέστη ὀδυνηρὲς δοκιμασίες ἀπὸ τὴν πείνα, τὸν παγετό, τὶς ἀρρώστιες καὶ τοὺς δαίμονες. Ὅμως ὁ Κύριος συνεχῶς ἐνίσχυε τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ δύναμι τοῦ δικαίου Αὐτοῦ. Κάποτε, ὅταν δοκιμαζόταν ἀπὸ φρικτὲς ἀδυναμίες, δὲν μπορούσε ὄχι μόνον νὰ ἀνασηκωθῆ ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀλλὰ οὔτε τὸ κεφάλι του νὰ ἀνορθώσῃ. Ἀπλῶς, κειτόταν ἀκίνητος καὶ πρόφερε τοὺς Ψαλμούς. Τότε τοῦ ἐνεφανίσθη ἕνας ἐνδοξος ἄνδρας. Τοποθέτησε τὸ χέρι του ἐπάνω του, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ ἔτσι τὸ ἔθεράπευσε.

Ἐνας γαιοκτήμων ἀπὸ ἐκεῖ πλησίον, ὁ Ἄνδρέας Ζαβαλίσιν, συνέβη κάποτε νὰ κυνηγᾷ μία ἔλαφο καὶ εὐρέθη στὴν καλύβη τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἄνδρέας εἶπε στὸν Ἅγιο γιὰ ἕνα φῶς ποῦ εἶχε ἰδεῖ ἄλλοτε στὸ μέρος αὐτό, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ γιὰ τὴν ζωὴ του. Ἀπὸ τότε, ὁ εὐσεβὴς Ἄνδρέας ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο συχνά, τελικὰ δέ, μετὰ τὴν καθοδήγησι τοῦ Ἁγίου, μετέβη στὸ Βαλαάμ, ὅπου ἐκάθη Μοναχὸς μετὰ τὸ ὄνομα Ἀδριανός. Ἀργότερα, ἱδρυσε τὴν Μονὴ τοῦ Ὀντρούσωβ καὶ διῆγε μία ὀσιακὴ ζωὴ, συγκαταριθμηθεὶς στοὺς Ἁγίους. Ἡ μνήμη του τελεῖται τὴν 26ῆ Αὐγούστου καὶ τὴν 17ῆ Μαΐου.

Ὁ Ἄνδρέας Ζαβαλίσιν δὲν τήρησε σιωπὴ γιὰ τὸν ἀσκητὴ πού ἀνακάλυψε, παρὰ τὴν ὑπόσχεσι πού εἶχε δώσει. Τὰ νέα γιὰ τὸν δίκαιο διαδόθηκαν εὐρέως καὶ πολλοὶ Μοναχοὶ ἄρχισαν νὰ συγκεντρώνωνται γύρω ἀπὸ τὸν Ἅγιο. Ἐν τούτοις, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς καὶ κατοίκησε σὲ μία κοντινὴ περιοχὴ, ὅπου συνάντησε ἕνα πλῆθος πειρασμῶν. Οἱ δαίμονες ἐλάμβανεν θηριώδεις μορφές, σφύριζαν ὡς ὄφεις, γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν προωρισμένο αὐτὸ τόπο. Ὅμως, ἡ προσευχὴ τοῦ Ἁγίου τοὺς ἔκαιγε καὶ τοὺς διεσκόρπιζε σὰν πύρινη φλόγα.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἁγίας Τριάδος στὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ (Εἰκόνα τοῦ 17ου αἰ.).

δ.

Τὸ ἔτος 1508, σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν καὶ 23 ἔτη ἀφ' ὅτου ὁ Ἅγιος εἶχε ἔλθει στὴν ἐρημικὴ αὐτὴ τοποθεσία, **τοῦ ἐνεφανίσθη ἡ Ζωοποιὸς Ἁγία Τριάς!** Τὸ μέγα αὐτὸ θαῦμα ἔγινε ὡς ἑξῆς.

Μία νύκτα προσηύχето στὴν καλύβη του. Ξαφνικά, ἕνα δυνατὸ φῶς ἔλαμψε καὶ ὁ Ἅγιος εἶδε Τρεῖς Ἄνδρας, ἐνδεδυμένους ἀπαστρόπτοντας λευκοὺς χιτῶνας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπλησίαζαν. Ἐκλαμπροὶ μὲ οὐράνια Δόξα, φεγγολοῦσαν μὲ καθαρὴ λαμπρότητα ὑπὲρ τὸν ἥλιον. Ὁ κάθε ἕνας ἀπὸ Αὐτούς, κρατοῦσε στὸ χέρι Του σκῆπτρο!...

Ὁ Ἅγιος ἔπεσε κάτω μὲ τρόμο καὶ ὅταν συνῆλθε, ἔβαλε βαθειὰ μετάνοια ἕως ἐδάφους. Ἀνασηκώνοντάς τον ἀπὸ τὸ χέρι οἱ Ἄνδρες τοῦ εἶπαν: «Ἐχε πίστιν, εὐλογημένε, καὶ μὴ φοβῆσαι!...». Εἶπαν στὸν Ἅγιο νὰ κτίσῃ μία Ἐκκλησία καὶ μία Μονή. Ὁ Ἅγιος ἔπεσε στὰ γόνατα, διαμαρτυρούμενος γιὰ τὴν ἀναξιότητά του, ὅμως ὁ Κύριος τὸν ἀνεσήκωσε καὶ τοῦ παρήγγειλε νὰ ἐκπληρῶσῃ τὶς ἐντολές. Ὁ Ἅγιος ἐρώτησε σὲ ποῖο ὄνομα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀφιερωθῇ ὁ Ναός. Ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «Ἀγαπημένε, ὅπως βλέπεις σοῦ ὁμιλεῖ ὁ Ἐνας σὲ Τρία Πρόσωπα, γι'

Τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Παρεκκλησίου στὸν ὄροφο ὅπου ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ εἶδε τὴν Ἁγία Τριάδα.

αὐτὸ νὰ κατασκευάσῃ τὸν Ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ὁμοουσίου Τριάδος. Σοῦ ἀφήνω τὴν εἰρήνη καὶ τὴν εἰρήνη Μου σοῦ δίδα!...». Καὶ ἀμέσως ὁ Ἅγιος εἶδε τὸν Κύριο μὲ ἀνοιγμένα πτερὰ νὰ διέρχεται τὸ ἔδαφος καὶ νὰ γίνεται ἄφαντος!...

Στὴν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας αὐτὴ ὁ ἐμφάνισις θεωρεῖται ὡς μοναδική.

Μετὰ τὴν ὄρασι αὐτὴ ὁ Ἅγιος ἄρχισε νὰ σκέπτεται ποῦ νὰ κτίσῃ τὸν Ναό. Κάποτε, ἐνῶ προσήχετο, ἄκουσε μία φωνὴ ἄνωθεν. Κοίταξε στὸν οὐρανὸ καὶ εἶδε ἓναν Ἄγγελο τοῦ Θεοῦ μὲ μοναχικὸ μανδύα καὶ κουκούλι, ὅπως αὐτὸν ποὺ εἶχε ἰδεῖ ἄλλοτε ὁ Ἅγιος Παχώμιος. Ὁ Ἄγγελος στάθηκε στὸν ἄερα καὶ μὲ ἀνοικτὰ τὰ πτερὰ καὶ ἀνυψωμένα τὰ χέρια, ἀνεφώνησε: «Εἷς Ἅγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἷς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς, Ἀμήν»! Κατόπιν, ἐστράφη στὸν Ἅγιο καὶ τοῦ εἶπε: «Κτίσε ἐδῶ τὴν Ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ Ὅποιος σοῦ ἐνεφανίσθη σὲ Τρία Πρόσωπα, Πατὴρ Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ Ἀδιαίρετος Τριάς». Καὶ κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ τρεῖς φορὲς πάνω στὸ μέρος ποὺ ἔδειξε, ἔγινε ἄφαντος.

ε.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο ἔτος ἀνηγέρθη στὸ τόπο αὐτὸ μία ξύλινη Ἐκκλησία τῆς Ἁγίας καὶ Ζωοποιῦ Τριάδος, ἡ ὁποία τὸ 1526 ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ μία λιθοκτιστὴ. Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, οἱ Ἀδελφοὶ ἄρχισαν νὰ προτρέπουν τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο νὰ δεχθῇ τὴν Ἱερωσύνη. Γιὰ πολὺ καιρὸ προέβαλε ἄρνησι, θεωρῶν τὸν ἑαυτὸν του ἀνάξιο. Τότε οἱ Ἀδελφοὶ παρεκάλεσαν τὸν Ἅγιο Σεραπίωνα, Ἀρχιεπίσκοπο τοῦ Νόβγκοροντ, νὰ πείσῃ τὸν Ἅγιο νὰ δεχθῇ τὸν βαθμὸ. Καὶ ἔτσι, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ταξίδευσε στὸ Νόβγκοροντ, ὅπου ἐδέχθη τὴν χειροτονία τοῦ Πρεσβυτέρου ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἀρχιερέα. Ὀλίγο ἀργότερα, οἱ Ἀδελφοὶ τοῦ ἐζήτησαν νὰ γίνῃ Ἡγούμενός τους.

Ὡς Ἡγούμενος, ὁ Ἅγιος ἔγινε περισσότερο ταπεινὸς ἀπ' ὅ,τι προηγουμένως. Τὰ ἐνδύματά του ἦταν ὅλα ἀπὸ ράκη καὶ κοιμόταν στὸ γυμνὸ ἔδαφος. Ὁ ἴδιος μαγεῖρευε, ζύμωνε καὶ ἔψηνε τὸ ψωμί. Κάποτε, δὲν ὑπῆρχαν τὰ ἀπαιτούμενα καυσόξυλα καὶ ὁ Οἰκονόμος τοῦ εἶπε νὰ στείλῃ κάποιον ἀργόσχολο Μοναχὸ νὰ μαζέψῃ. Τότε ὁ Ἅγιος εἶπε: «*Εγὼ εἶμαι ἀργόσχολος*», καὶ ἄρχισε νὰ κόβῃ ξύλα. Ἄλλοτε, κουβαλοῦσε τὸ νερό. Ὅταν πάλι οἱ Ἀδελφοὶ πήγαιναν γιὰ ὕπνο, αὐτὸς συχνὰ ἄλεθε ἀλεύρι μὲ τοὺς χειρόλιθους γιὰ νὰ ἔχουν περισσότερὸ ψωμί.

Τὶς νύκτες, γύριζε στὰ κελλιά τῶν Ἀδελφῶν καὶ ἂν ἄκουγε κάπου ἀργολογίες, κτυποῦσε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα καὶ ἀναχωροῦσε, ὅμως τὸ πρῶτὸ παρατηροῦσε τοὺς ἐνόχους καὶ τοὺς ἐκανόνιζε.

στ.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἀποφάσισε νὰ κτίσῃ μία πέτρινη Ἐκκλησία στὴν Ἁγία Σκέπη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐνα

βράδυ, ἀφοῦ ἀπήγγειλε τοὺς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας Θεοτόκου καὶ κάθισε νὰ ἀναπαυθῆ στὸ κελλί, εἶπε ξαφνικά στὸν ὑποτακτικό του Ἀθανάσιο: «*Τέκνον, πρόσεχε καὶ ἐπαγρύπνα, διότι κατ' αὐτὴν τὴν ὥρα θὰ ἔχουμε μία θαυμαστὴ καὶ ἐκπληκτικὴ ἐπίσκεψι!*».

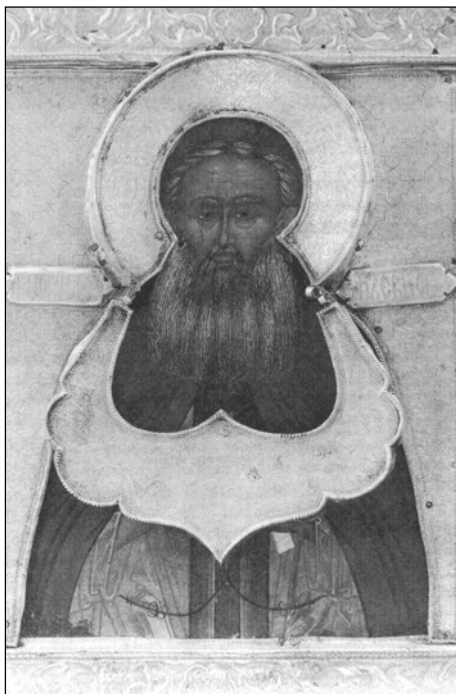
Τότε, ἦλθε μία φωνὴ σὰν βροντή: «*Ἰδοῦ, ὁ Κύριος καὶ ἡ Μητέρα Αὐτοῦ ἔρχονται!*». Ὁ Ἅγιος ἔσπευσε στὴν εἴσοδο τοῦ κελλιοῦ... Ἐνα μεγάλο φῶς τὸ περιέλαμψε, τὸ ὁποῖο καταύγασε ὅλο τὸ Μοναστήρι περισσότερο λαμπρὰ ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ὁ Ἅγιος εἶδε τότε τὴν Πάναγγο Μητέρα τοῦ Θεοῦ πάνω ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Σκέπης, νὰ κάθεται στὸν τόπο τοῦ Ἱεροῦ Βήματος, σὰν Βασίλισσα στὸν Θρόνο Της. Στὴν θεία Της Ἀγκάλη ἐβάσταζε ὡς Βρέφος τὸν Χριστό, καὶ ἓνα πλήθος Ἀγγέλων ἴστατο ἐνώπιον τῆς λαμπρότητός Της μὲ ἀπερίγραπτη φωτεινότητα!...

Ὁ Ἅγιος ἔπεσε κάτω, μὴ μπορώντας νὰ ὑποφέρῃ τὸ μέγα φῶς. Ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου εἶπε: «*Ἐγέρθητι, ἐκλεκτὲ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ μου. Ἦλθα ἐδῶ γιὰ νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ, ἀγαπημένε μου, καὶ νὰ κοιτάξω τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας Μου. Ἐχω δεηθῆ γιὰ τοὺς μαθητὲς σου καὶ γιὰ τὸ Μοναστήρι. Ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ ὑπάρχῃ ἀφθονία: ὄχι μόνον κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς σου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν θάνατό σου. Ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη ἢ Μονὴ σου, θὰ τῆς παρέχεται μὲ ἀφθονία. Ἴδε καὶ ἐπίβλεψε προσεκτικὰ πόσο πολλοὶ Μοναχοὶ συγκεντρώνονται στὸ ποιμνίό σου. Πρέπει νὰ τοὺς καθοδηγῆς στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας στὸ Ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος».*

Ὁ Ἅγιος σηκώθηκε καὶ εἶδε ἓνα μεγάλο πλήθος Μοναχῶν. Τότε, τοῦ εἶπε πάλι ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ: «*Αγαπημένε μου, ἂν κάποιος μεταφέρῃ ἔστω καὶ ἓνα τοῦβλο γιὰ τὸ κτίσιμο τῆς Ἐκκλησίας μου, στὸ Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Μου, ὁ μισθός του δὲν θὰ χαθῆ!*... Κατόπιν, Αὐτὴ ἔγινε Ἄφαντη...

ζ.

Πρὸ τῆς Κοιμήσεώς του, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἐπέδειξε θαυμαστὴ ταπεινῶσι. Συνεκέντρωσε τοὺς Ἀδελφούς καὶ τοὺς εἶπε: «*Νὰ δέσετε τὸ*

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ (Εἰκόνα τοῦ 16ου αἰ.).

ἀμαρτωλό μου σῶμα ἀπὸ τὰ πόδια καὶ νὰ τὸ σύρετε σὲ μία ἐλώδη λόχμη καὶ ἀφοῦ τὸ καλύψετε μὲ δέρματα νὰ τὸ πετάξετε μέσα». Οἱ Ἀδελφοὶ ἀπήντησαν: «Ὁχι, Πάτερ, αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη». Τότε ὁ Ἅγιος Ἀσκητὴς τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ κρατήσουν τὸ σῶμα του στὸ Μοναστήρι, ἀλλὰ νὰ τὸ τοποθετήσουν σὲ ἀπομονωμένο μέρος, στὸν Ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος. Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Οὐράνιο Βασιλεία τὴν 30ῆ Αὐγούστου τοῦ 1533, σὲ ἡλικία 85 ἐτῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος τοῦ Σβίρ ἐδοξάσθη μὲ θαυμαστὰ σημεῖα καὶ θαύματα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ζωῆς του καὶ μετὰ τὴν Κοίμησί του. Τὸ 1545, ὁ μαθητὴς καὶ διάδοχός του Ἡγούμενος Ἡρωδίων συνέθεσε τὸν Βίο του. Τὸ 1547 ἄρχισε ὁ τοπικὸς ἐορτασμὸς τῆς μνήμης του καὶ συν-ετέθη ἡ Ἀκολουθία του. Στις 17 Ἀπριλίου τοῦ 1641, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, ὅπου ὁ Ἅγιος εἶχε ταφῆ, ἀποκαλύφθηκε τὰ ἅγιο Λεῖψανό του σὲ κατάστασι πλήρους Ἀφθαρείας· ἔκτοτε, ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μνήμη του δύο φορές: τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώς του, 30ῆ Αὐγούστου, καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπισήμου Διακηρύξεως τῆς Ἀγιότητός του καὶ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου του, 17ῆ Ἀπριλίου.

Ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος, ὅπως τοῦ ὑποσχέθηκε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἄφησε πίσω του μεγάλο πλῆθος μαθητῶν, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἠγίασαν καὶ τιμῶνται μέχρι σήμερα ἀπο τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ γῆς ὡς Ἅγιοι.

Ἐκτοτε, τὸ ἀδιάφθορο ἅγιο Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου ἀποτελοῦσε πηγὴ ἁγιασμοῦ, προσκυνήσεως καὶ θεραπείας: οἱ τυφλοὶ ἐλάμβαναν τὸ φῶς τους, οἱ παραλυτικοὶ ἐλάμβαναν τὴν δύναμι τῶν ποδῶν τους, καὶ ὅσοι ἔπασχαν ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια, ἐλάμβαναν τὴν πλήρη ἴασι. Οἱ δαίμονες ἔφευγαν ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους καὶ στείρες γυναῖκες συνελάμβαναν...

Θαυμαστὸς εἶναι ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, ὁ Ὅποιος ἐδόξασε τὸν δοῦλον Αὐτοῦ σὲ αὐτὴ τὴν ἐφήμερη ζωὴ μὲ θαύματα καὶ σημεῖα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο διὰ τῶν χειρῶν του. Καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἀκόμη ἀξίωσε νὰ τοποθετηθῆ τὸ πάντιμο καὶ ἱερὸ Σκήνωμά του στὴν Ἐκκλησία Του, γιὰ νὰ καταναγάζῃ ἀπὸ ἐκεῖ, ὡς μέγας φάρος, μὲ τὰ πανένδοξα Θαύματά του!...

Ἡ ἀριστερὰ ἀδιάφθορος χεῖρα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΝΑΚΟΜΙΔΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΛΕΙΨΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΣΒΙΡ

Τὴν 30ῆ Ἰουλίου τοῦ 1998, οἱ πιστοὶ τῆς Ρωσίας ἔσπευσαν κατὰ χιλιάδες νὰ προσκυνήσουν τὸ νεωστὶ ἀνακαλυφθὲν ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Σοφίας, Πίστewος, Ἀγάπης καὶ Ἐλπίδος στὴν Ἁγία Πετροῦπολι. Μετὰ ἀπουσία περίπου 80 χρόνων, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἀγαπητοὺς Ἁγίους τῆς Θηβαΐδος τοῦ Βορρᾶ ἐπέστρεψε στὸν τόπο τῶν μοναχικῶν του ἀγώνων.

Ὅκτῳ δεκαετίες ἐνωρίτερα, στὶς 5 Ἰανουαρίου τοῦ 1918, οἱ Μπολσεβίκοι κατέλαβαν τὸ μεγαλύτερο τμῆμα τῆς Ρωσικῆς Θηβαΐδος τοῦ Βορρᾶ: τὴν περιοχὴ γύρω ἀπὸ τὸ Ὁλονετς καὶ τὸ Λοντέϊνογιε Πόλιε. Τὴν ἀμέσως ἐπομένη ἡμέρα οἱ Μπολσεβίκοι ἔκαναν τὴν ἐμφάνισί τους στὸ Μοναστήρι τοῦ Σβίρ στὴν λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Ἐνα τέτοιο ταμεῖον ἀγιότητος ἀποτελοῦσε ἕνα προφανὲς ἐμπόδιο στὸν διάβολο καὶ τὰ ὄργανά του, τὰ ὁποῖα εἶχαν καταλάβει τότε τὴν γῆ τῆς Ρωσίας. Ὅμως, στὴν περίπτωσι ἐκείνη ἦταν ἀνεξήγητα ἀνίκανοι νὰ προκαλέσουν κάποια βλάβη στὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου ἢ νὰ τὸ μετακινήσουν. Οἱ Κομμουνιστὰὶ ἔκαναν ἀκόμη κάποιες ἀπόπειρες καὶ μόνον στὴν ἔκτη τους προσπάθεια, στὶς 20 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους (1918), κατώρθωσαν νὰ μετακινήσουν τὸ ἀδιάφθορο Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Τοῦτο ἐγκαινίασε τὴν θλιβερὴ «ἐκστρατεία κατασχέσεως τῶν λειψάνων», ἡ ὁποία συνεχίσθηκε ἀπὸ τὸ 1919 ὡς τὸ 1922, ὅποτε τὰ Λείψανα 63 Ρώσων Ἁγίων ἐκλάπησαν, ὑπεβλήθησαν σὲ «ἐπιστημονικὲς ἐξετάσεις», παρουσιάσθηκαν ὡς «μούμιες», ἢ ἀκόμη καὶ ὡς «κίβδηλα», σὲ ἀντιθρησκευτικὰ μουσεῖα ἢ κατεστράφησαν.

Κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴν, ὁλόκληρη ἡ βόρεια περιοχὴ τῆς Ρωσίας μετεβλήθη σὲ ἕνα ἀπέραντο στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Ἡ Θηβαΐδα τοῦ Βορρᾶ βεβηλώθηκε καὶ ἐμολύνθηκε, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ ἀγιάσθηκε, γινομένη ἕνας Γολγοθᾶς ἀπὸ τοὺς πολλοὺς στὴν Ρωσία. Ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ἔδοκίμασε τὴν ἴδια μοῖρα τῶν πολλῶν Μοναστηριῶν τῆς περιοχῆς: ἔγινε στρατόπεδο συγκεντρώσεως, γνωστὸ ὡς «Σβίρλαγκ» («Στρατόπεδο τοῦ Σβίρ»). Ἀργότερα, ἔγινε διαδοχικὰ οἶκος ἀναπήρων

πολέμου, οἶκος παιδιῶν, τεχνική σχολή καὶ στρατόπεδο. Τελικά, τὸ τμήμα τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Μονῆς μετατράπηκε σὲ ψυχιατρικὸ ἄσυλο, ἓνα μέρος τοῦ ὁποίου παραμένει τέτοιο μέχρι σήμερα.

Ἡ Μονὴ ὑπέστη ἄσχημες φθορὲς μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε νὰ χαθῆ τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Μετὰ

Τὸ τμήμα τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ὅπως εἶναι σήμερα.

τὴν κατάσχεσί του ἀπὸ τοὺς Μπολσεβίκους, πρῶτα ἐφέρθη στὸ Λοντέινογιε Πόλιε. Ἡ τοπικὴ ἐπιτροπὴ τῶν Τσεμιστῶν ἐζήτησε νὰ γίνῃ μία ἔρευνα γιὰ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ Λειψάνου. Ἐξετάσθηκε ἀπὸ Σοβιετικούς ἐπιστήμονες μὲ τὴν ἐλπίδα ἀποδείξεως ὅτι ἦταν κίβδηλο – μία ἀπάτη τῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἀποβλάκωσι τῶν πιστῶν. Ὁμως, πρὸς ἀμηχανίαν τῶν Μπολσεβίκων, τὰ ἀποτελέσματά τους ἐπιβεβαίωσαν ὅσα εἶχαν καταγραφῆ κατὰ τὴν πρώτη ἀνακάλυψι τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου τὸ 1641· ὅτι δηλαδὴ ἐπρόκειτο πράγματι περὶ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου καὶ ὅτι τὸ σῶμα του ἦταν, σὲ ἐκπληκτικὸ βαθμὸ, ἀδιάφθορο. Τὸ δέρμα του ἦταν λευκὸ καὶ ἐλαστικόν. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἦσαν καθαρὰ διακρινόμενα καὶ ἔφεραν μία ἐντυπωσιακὴ ὁμοιότητα μὲ τὶς εἰκόνες τοῦ Ἁγίου, οἱ ὁποῖες ἀγιογραφήθησαν μεταξὺ τοῦ 16ου καὶ τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἐνας ἀκαδημαϊκός, ὁ Πέτρος Πέτροβιτς Ποκρὺσκιν, δὲν φοβήθηκε σὲ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν νὰ γράψῃ μία θαρραλέα ἀπάντησι στὴν αἴτησι τῶν Τσεμιστῶν: «Ἀναγνωρίζοντες ὅτι τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα ἱστορικὸ γεγονός, ἢ θέσις τῶν ὁποίου πρέπει νὰ εἶναι σὲ μία ἐκκλησία, ζητοῦμε νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ τὴν διαφύλαξι αὐτοῦ τοῦ ἐθνικοῦ ἱστορικοῦ θησαυροῦ».

Ἀπὸ τὸ Λοντέινογιε Πόλιε τὸ Λείψανο ἐφέρθη στὴν Ἁγία Πετρούπολι (τότε Πέτρογκραντ). Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦλθε ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Κομμισσαριᾶτο τῆς Δικαιοσύνης νὰ τοποθετηθοῦν ὅλα τὰ Λείψανα σὲ μουσεῖα. Τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου ἐφέρθη στὸ ἀνατομικὸ μουσεῖο τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖο στεγαζόταν στὴν Στρατιωτικὴ Ἱατρικὴ Ἀκαδημία. Ἐκεῖ τὸ Λείψανο ἐξετέθη ὡς ἔκθεμα, ἀλλὰ ἔμεινε χωρὶς ἐγγραφὴ –μία προφανῆς προσπάθεια ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ μουσείου νὰ ἀποκρυφθῆ. Ταυτόχρονα, ἔγιναν ἀπόπειρες νὰ ἐπιδειχθοῦν ψεύτικα λείψανα τοῦ Ἁγίου στὸ κοινόν, τὰ ὁποῖα δὲν ὠμοίαζαν στὴν ἱστορικὴ του περιγραφὴ, ὡς μέρος σχεδίου τῶν Κομμουνιστῶν νὰ πλήξουν τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ αὐτὲς οἱ ἀπόπειρες ἀπέτυχαν. Χάρις σὲ ἓναν

ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες, τὸν Β. Ν. Τόνκοβ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν «στρατευμένος ἀθεϊστὴς» ὅπως οἱ συνάδελφοί του, τὸ Λεῖψανο παρέμεινε στὴν Στρατιωτικὴ Ἱατρικὴ Ἀκαδημία τῆς Ἁγίας Πετροπόλεως, ἐξωρισμένο στὴν λήθη. Ἐκεῖ ἔμεινε γιὰ περίπου ὀκτῶ δεκαετίες, μετὰ ἀναμονὴ τῆς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποία, θεία προνοία, θὰ ἐπέστρεφε στοὺς πιστοὺς.

Τὸ τμήμα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ὅπως εἶναι σήμερα.

Στὶς 14 Ἰουνίου 1997, περίπου ἕξι χρόνια μετὰ τὴν κατάρρευσι τοῦ κομμουνιστικοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ στὴν Ρωσία, τὸ τμήμα τῆς θείας Μεταμορφώσεως τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ ἐπεστράφη ὀλόκληρο στὴν Ἐκκλησία. Τὸ τμήμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸ ὁποῖο ἀπέχει ἕνα τρίτο μιλίου ἀπὸ τὸ ἕτερο τμήμα, ἐπεστράφη μερικῶς στὴν Ἐκκλησία στὶς 22 Σεπτεμβρίου 1998.

Ἡ ἔρευνα γιὰ τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο ἄρχισε τὸ 1997, μετὰ τὴν εὐλογία τοῦ Μητροπολίτου τῆς Ἁγίας Πετροπόλεως Βλαδίμηρου. Τὰ περισσότερα ντοκουμέντα ἀπὸ τὴν σοβιετικὴ περίοδο εἴτε ἐχάθησαν εἴτε κατεστράφησαν, ὅμως οἱ προσευχητικὲς ἐρευνητικὲς προσπάθειες τῶν Ἀδελφῶν τῆς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης Τερβενίτσι, ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ πνευματικοῦ τους Πατρός, τοῦ Ἡγουμένου Λουκιανοῦ (Κουτσένκο), Προϊσταμένου τῶρα τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Σβίρ, ἀνταμείφθηκαν τελικά. **Τὸν Δεκέμβριο αὐτοῦ τοῦ ἔτους (1997) τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου εὐρέθη!** Ὅταν αὐτὸ ἐξετάσθηκε, ἦταν ἀκριβῶς ἐφάμιλλο πρὸς τὴν ἀρχικὴ περιγραφὴ τῆς πρώτης ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ 1641. **Ἦταν τὸ ἴδιο ἀδιάφθορο ὅσο καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάσχεσί του.** Σύμφωνα μετὰ ἀνθρωπολόγους καὶ ἐθνολόγους εἰδικούς, τὸ Λεῖψανο ἀνῆκε σὲ ἄνδρα τῆς φυλῆς τῶν Βέπ - μιᾶς πολὺ μικρῆς ομάδος Φινλανδικῆς καταγωγῆς, ἡ ὁποία κατοικοῦσε στὴν περιοχὴ ὅπου ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος γεννήθηκε καὶ ὅπου ἀργότερα ἔκτισε τὴν Μονὴ του.

Τελικά, μετὰ τὴν ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας ἀπόδειξι τῆς ταυτότητος τοῦ Ἁγίου, ὁ Μητροπολίτης Βλαδίμηρος ἔδωσε τὴν εὐλογία του, ὥστε τὸ πλήρες θείας Χάριτος Λεῖψανο νὰ μεταφερθῆ στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης γιὰ τέσσερις μῆνες, προκειμένου νὰ τεθῆ σὲ δημόσια προσκύνησι πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς του στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου.

Πρὶν ἀπὸ τὴν μεταφορὰ τοῦ Λειψάνου στὸν Ναὸ, ἐτελέσθη μία δέησις

στην αίθουσα ἐξετάσεων τῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας. Πρὸς ἐκπληξιν καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν παρόντων, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Ἁγίου ἄρχισαν νὰ ἀναβλύζουν σταγόνες εὐώδους μύρου, σὰν ὁ Ἅγιος νὰ ἔλεγε: «**Ναί, σὰς ἀκούω· ἐγὼ εἶμαι!**» Αὐτὴ ἡ ἔκχυσις Χάριτος συνεχίσθηκε καὶ ὅταν τὸ Λεῖψανο μετεφέρθη στὸν Ναό. Ἡ ροὴ τοῦ εὐώδους μύρου ἦταν τόσο ἰσχυρὴ, ὥστε πετοῦσαν μέλισσες κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἁγίου.

Ὁ Κληρικὸς Ἀλέξιος Γιάνγκ (τώρα Ἱερομόναχος Ἀμβρόσιος) ἦταν στὴν Ἁγία Πετροῦπολι ὅταν τὸ Λεῖψανο εὐρέθη. Περιγράφων τὴν ἐμπειρία τῆς προσκυνήσεώς του, γράφει αὐτὸς ὁ ἀμερικανὸς προσκυνητής: «Μὲ ἐκπληξί εἶδα, ὅτι ὁ Ἅγιος δὲν ἦταν μόνον ἀδιάφθορος, ἀλλὰ τὸ δέγμα του δὲν εἶχε καθόλου σκουρύνει ἀπὸ τὴν πάροδο πέντε περιόπου αἰώνων ἦταν τόσο λευκὸ ὅσο κάποιου πού ζῆ σήμερα. Ἀσπαζόμενος τὰ ἀγάλυπτα πόδια του, μποροῦσα νὰ ἰδῶ τὸν σχηματισμὸ τοῦ θαυματουργοῦ μύρου, σὰν σταγόνες πλοσίου μέλιτος, μεταξὺ τῶν δακτύλων».

Ὁ ἀδιάφθορος καὶ μυροβλύζων δεξιὸς πούς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

Εἰκόνες τοῦ Ἁγίου, οἱ ὁποῖες εὐλογήθηκαν στὴν λειψανοθήκη, ἄρχισαν ὁμοίως νὰ ἀναδίδουν εἴτε μύρο εἴτε εὐωδία. Ὁ Δόκιμος Ἀλέξανδρος τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ στεκόταν συνεχῶς στὴν λειψανοθήκη, παρατηρώντας ὄχι μόνον τὴν ποσότητα τοῦ ρέοντος μύρου, ἀλλὰ καὶ τὶς θαυματουργικὲς θεραπείες, οἱ ὁποῖες

ἐλάμβαναν χώρα ἐκεῖ. Θεραπεύθηκαν ἄνθρωποι μὲ πολλὰς ἀσθένειες: παραλυτικοί, καρκινοπαθεῖς, πάσχοντες ἀπὸ δερματικὰς παθήσεις ἢ παθήσεις τῶν ὀστέων καὶ δαμονισμένοι.

Μετὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ Λειψάνου στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1998, οἱ θεραπείες συνέχισαν νὰ συμβαίνουν ἐνώπιόν του. Ἡ ροὴ τοῦ μύρου ἐπίσης συνεχίσθηκε ἀπαραμείωτα. Παρατηρήθηκε, ὅτι αὐτὸ τὸ θαῦμα αὐξάνει σὲ ἔντασι ὅταν καταφθάνουν στὴν Μονὴ ὁμάδες ἀνθρώπων, σὺς ὁποῖες δὲν συμπεριλαμβάνονται μόνον πιστοί, ἀλλὰ καὶ ἀμφοιθητίες ἐπίσης. Μέχρι καὶ σήμερα ἡ Μονὴ καταγράφει τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα τελοῦνται στὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου τοῦ Θεοῦ. Πιστεύεται, ὅτι ὁ Θεὸς διατήρησε τὸ Λεῖψανο σὲ τόσο θαυμαστὴν κατάστασι ἀφθαρσίας, διότι ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος εἶναι ὁ μόνος Ἅγιος μετὰ τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε ἐπισκέψεως τῆς Ἁγίας Τριάδος μὲ μορφὴ τριῶν Ἀγγέλων. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως, ἡ Ἁγία Τριάς μέχρι πού ἄγγιξε τὸν Ἅγιο, καὶ αὐτὸ τὸ ἄγγιγμα προφανῶς ἦταν

πού έκανε τὸ σῶμα του ἀπρόσβλητο στὴν φθορά. Θαυμαστός ὁ Τριαδικὸς Θεός, ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ!

Τρία ἐνδεικτικὰ σύγχρονα Θαύματα τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίου

1. Θεραπεία παραλύτου κοριτσιοῦ (Αὔγουστος 1998)

Ἔτσι γνωρίζουν ὅτι δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερος πόνος γιὰ μίαν μητέρα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ παιδιοῦ της· ὅταν μάλιστα αὐτὴ εἶναι ἀθεράπευτη, τότε ὁ πόνος τῆς μητέρας ἀξάνει δεκαπλάσια. Μὲ ἓνα τέτοιο φοβερὸ βάρος μίαν νέα γυναίκα εἰσήλθε στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης στὴν Ἁγία Πετροῦπολι μὲ τὸ πεντάχρονο κοριτσάκι της στὴν ἀγκαλιά. Τὸ κορίτσι ἦταν ἓνα μικρὸ, ἀδύνατο πλασματάκι, μὲ θλιβερὰ μικρὸ προσωπάκι καὶ τὰ χεράκια του κρεμόντουσαν σὰν νεκρά. Ἐπίσης, τὰ ποδαράκια τοῦ μικροῦ κοριτσιοῦ ἦταν στὴν ἴδια κατάστασι – τὸ παιδί δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσει. Τὸ κοριτσάκι εἶχε κατεστραμμένο τὸ κεντρικὸ νευρικὸ του σύστημα ἀπὸ τὴν γέννησί του καὶ ἦταν τὸ πέμπτο, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ τελευταῖο παιδί τῆς οἰκογενείας του. Βλέποντας τὴν μητέρα, ἦταν ἀδύνατον νὰ μὴν παρατηρήσῃ πόσο αὐτὸ ἦταν ὀδυνηρὸ γι' αὐτὴν ὅμως, δὲν εἶχε ἴχνη ἀπελπισίας ὁρατὰ στὸ περιποιημένο, ὁμορφο πρόσωπό της. Οἱ ἰατροὶ δὲν μποροῦσαν νὰ δώσουν κάποια ἐλπίδα στὴν ἄτυχη μητέρα. Μία τόσο σοβαρὴ ἀναπηρία θὰ μποροῦσε νὰ θεραπευθῆ μόνον μὲ τὴν δύναμι καὶ τὴν θέλησι τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὴ συνέβη ἀκριβῶς ἐκεῖ, στὴν λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν ὑπερπλήρης...

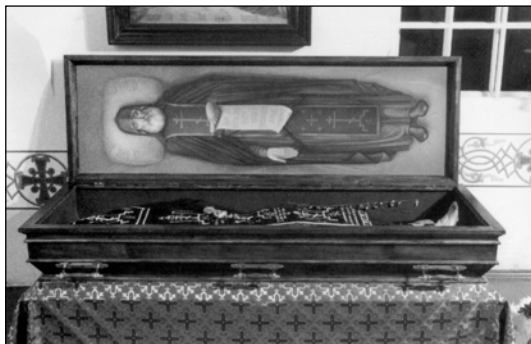
Ἡ μητέρα πῆγε στὴν λειψανοθήκη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίου. Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Δοκίμου Μοναχοῦ, ὁ ὁποῖος στεκόταν ἐκεῖ, τοποθέτησε τὸ κοριτσάκι στὴν ἐπιφάνεια τοῦ γυάλινου καλύμματος τοῦ Λειψάνου. Τὸ παιδί ἔμεινε ἔτσι ξαπλωμένο γιὰ λίγο. Κατόπιν, ἡ μητέρα τὸ πῆρε ἀπὸ τὴν λειψανοθήκη καὶ τὸ ἄφησε στὸ ἔδαφος, ὥστε νὰ προσκυνήσῃ τὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου ἢ ἴδια. Καθὼς προσευχόταν, δὲν παρατήρησε ὅτι τὸ κοριτσάκι ἔφυγε! Τί εἶχε συμβῆ; Τὸ κοριτσάκι σηκώθηκε στὰ ξαφνικὰ ἐνδυναμωμένα πόδια του, σὰν κάποιος ἀόρατος νὰ τὸ ἀνασήκωσε καὶ νὰ τοποθέτησε αὐτὸ στὰ πόδια του, καὶ τὸ παιδί ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὸ βαστάξῃ κανεὶς!...

Στὸν Ναὸ ἐπικρατοῦσε ἡσυχία καὶ οἱ ἄνθρωποι παραμέριζαν καθὼς τὸ κορίτσι περνοῦσε μπροστὰ τους. Σχημάτισαν ἓναν μεγάλο διάδρομο γιὰ τὸ κορίτσι καὶ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία μόλις συνειδητοποίησε τί εἶχε συμβῆ, ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν κόρη της μὲ ἀπλωμένα τὰ χέρια της πρὸς αὐτήν, ὥστε νὰ πιᾶσῃ τὸ συντομώτερο δυνατὸν τὸ ἀγαπημένο της παιδί. Μὲ αὐτὸ

τὸν τρόπο πλησίασαν τὴν ἔξοδο τοῦ Ναοῦ καὶ τότε ἡ μητέρα μπόρεσε νὰ πάρῃ τὸ παιδί στὴν ἀγκαλιά της καὶ νὰ τὸ σηκώσῃ...

“Ὅλοι τώρα μποροῦσαν νὰ δοῦν στὸ βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα πρόσωπό της τί αὐτὴ δοκίμαζε ἐκείνη τὴν στιγμή: χαρά, εὐγνωμοσύνη, σύγχυσι, φόβο καὶ ἀμφιβολία – «Μήπως τὸ παιδί σταματήσῃ πάλι νὰ περπατᾷ»;...

Ἄργότερα, μαθεύτηκε ὅτι ἡ μικρὴ Βέρα – αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ – ὄχι μόνον περπατοῦσε, ἀλλὰ καὶ ἔτρεχε πλέον κανονικά!...

Ἡ Λειψανοθήκη μὲ τὸ ἀδιάφθορο ἱερὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ.

2. Θεραπεία ἀναπήρων ποδιῶν (Μαΐος - Σεπτέμβριος 2000)

Ἐνα ἄλλο παρόμοιο περιστατικὸ θεραπείας ἔγινε στὸν Ἄνδρέα, ἕναν κάτοικο τοῦ Ποντοπόροζε. Μετὰ ἀπὸ ἕνα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ποὺ εἶχε, τὰ πόδια του ἔχασαν τὴν ἰκανότητά τους νὰ κινοῦνται. Αὐτὸς ὁ ὁμορφος, ψηλός, δυνατὸς ἄνδρας ἔσερνε πλέον τὰ πόδια του πίσω του, πηγαίνοντας σὲ Ἐκκλησίες. Καμμία φυσικὴ θεραπεία ἢ φυσιοθεραπεία δὲν μποροῦσε νὰ καλυτερεύσῃ τὸν κατάστασι τοῦ ἀκίνητοποιημένου ἄνδρα. Ὅμως, ἡ πίστις στὴν θεραπεία του δὲν τὸν ἐγκατέλειψε ποτέ. Ὁδηγημένος ἀπὸ τὴν πίστι του, ὁ Ἄνδρέας ἐπίμονα μετέβη στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, στὸ Λείψανό του. Ἐκανε συνολικὰ τέσσερα τέτοια ταξίδια, μὲ ποικίλα διαλείμματα ἐνδιάμεσα. Κάθε φορὰ, στεκόταν στὴν λειψανοθήκη καὶ παρακαλοῦσε θερμὰ τὸν Ἅγιο γιὰ βοήθεια. Τί ὑποσχόταν στὶς προσευχὲς του στὸν Ἅγιο, καὶ πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος προσευχόταν, ἀφοῦ εἶχε ὀλίγη γνῶσι περὶ Ἐκκλησίας, παραμένει ἕνα μυστήριον.

Στὴν τελευταία ἀπὸ αὐτὲς τὶς φορὲς, ὅλοι ὅσοι ἦσαν στὸν Ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως στὴν Μονὴ τοῦ Σβίρ, παρέστησαν μάρτυρες τῆς ἐκδηλώσεως τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ στὸν ἀνάπηρο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει γιὰ τέταρτη φορὰ στὸ Λείψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου. Τὴν φορὰ αὐτὴ τὰ πόδια δυνάμωσαν σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ ἀφήσῃ τὶς πατερίτσες του καὶ νὰ κἀνῃ τὰ πρῶτα ἀναποφάσιστα βήματά του μόνος του!...

Σύντομα, ξαναπῆγε καὶ πάλι στὴν Μονὴ γιὰ νὰ ψαλῆ εὐχαριστήρια Παράκλησις. Εἶχε παρέλθει ὀλιγότερο τοῦ μηνὸς διάστημα. Ὁ Ἄνδρέας εἰσήλθε στὸν Ναὸ βαστάζοντας μόνον ἕνα μαστοῦνι...

3. Ἡ πίστις ὑπερνικᾷ τὴν ἀπόστασι - Θεραπεία καρκινοπαθοῦς (Σεπτέμβριος 2000)

Σχεδόν ὅλοι οἱ ἔνοικοι τῆς Μονῆς τοῦ Σβίρ γνωρίζουν γιὰ τὸ ἐκπληκτικὸ περιστατικὸ, τὸ ὁποῖο συνέβη σὲ μία οἰκογένεια ἀπὸ τὸ Ροστώβ στὸ Ντόν. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως συνεχῶς ὀργανώνουν προσκνηματικὰ ἀεροπορικὰ ταξίδια στὸ Λεϊψανο τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ. Ὅμως, αὐτὴ τὴν φορὰ δύο κάτοικοι τοῦ Ροστώβ ἐφθασαν ἀεροπορικῶς στὴν Μονή, ὄχι μὲ πτήσι προσκνητῶν, ἀλλὰ μόνες τους. Ἐκαναν ἕνα τόσο ἐσπευσμένο ταξίδι, διότι ἐφοβοῦντο ὅτι θὰ ἔχαναν κάποιον ἀγαπητὸ πρόσωπό τους· ἐπρόκειτο γιὰ τὸν σύζυγο τῆς μιᾶς καὶ γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς ἄλλης.

Ὁ ἄνθρωπος, γιὰ τὸν ὁποῖον ἦλθαν νὰ προσπέσουν στὴν λειψανοθήκη τοῦ μεγάλου Θαυματουργοῦ, ἦταν κατὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη σὲ κρίσιμη κατάστασι. Εἶχε μόλις ὑποστῆ τὴν τρίτη του ἐγχείρησι γιὰ καρκῖνο στὸ πάγκρεας καὶ τὸν πῆραν πλέον σὲ ἀπελπιστικὴν κατάστασι γιὰ νὰ «πεθάνη στὸ σπίτι». Οἱ συγγενεῖς του ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ παραιτηθοῦν πρὸ τοῦ «μοιραίου τέλους» καὶ παρὰ τὴν πτωχὴν τοὺς ὑγεία καὶ τὴν ἡλικία τους, πραγματοποιοῦσαν τὸ μακρὸ αὐτὸ ταξίδι.

Μὲ δακρῦθρεκτες προσευχῆς, ἐγονάτισαν ἐνώπιον τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ. Αὐτὸ ἔγινε νωρὶς τὸ πρωῖ τῆς Κυριακῆς...

Σύμφωνα μὲ τὶς κόρες τοῦ ἀσθενοῦς, οἱ ὁποῖες ἔμειναν μὲ τὸν πατέρα τους ἐκεῖνο τὸ πρωῖνὸ, ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνθηκε τόσο καλὰ γιὰ πρώτη φορὰ, ὥστε ὄχι μόνον σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἀλλὰ καὶ ἐτόλμησε νὰ καθίσει στὸ τιμόνι καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ αὐτοκίνητό του. Ἦταν γεμᾶτος ἐνέργεια καὶ δύναμι!...

Ὅταν ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ ἀδελφὴ του ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, ἐξεπλάγησαν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς ὑγείας του. Ὅχι μόνον ἐχάρησαν γι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἦσαν γεμᾶτες ἀπὸ εὐχαριστία στὸν Θεὸ καὶ στὸν προσευχητικὸν τους μεσίτη, τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο.

Δύο ἐβδομάδες ἀργότερα ἐπέστρεψαν στὸ Μοναστήρι, γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης στὸ ἴδιο τὸ μέρος, ὅπου ἀπέστειλαν τὶς θερμὲς προσευχῆς τους...

Ὅλα αὐτὰ συνέβησαν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 2000. Τὸ καλοκαίρι τοῦ 2001, οἱ γυναῖκες μετέβησαν καὶ πάλι στὸ Μοναστήρι, ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ μαζὶ μὲ τὸν πρώην ἀσθενῆ. Ἦθελε καὶ αὐτὸς νὰ εὐχαριστήσῃ προσωπικὰ τὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο γιὰ τὸ ἔλεος ποὺ τοῦ ἐπέδειξε. Σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία του, ἐφ' ὅσον ζῶσσε μακρὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Βορρᾶ, δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἅγιο στὸν Ὅποῖον οἱ συγγενεῖς του κατέφυγαν μὲ πίστι καὶ ἐλπίδα...

(*) Κύρια πηγή: Τὸ ἀφιερωματικὸ τεῦχος στὸν Ἅγιο Ἀλέξανδρο τοῦ Σβίρ τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ «The Orthodox Word» («Ὁ Ὁρθόδοξος Λόγος»), ἀριθ. 236-237/Μαΐου-Αὐγούστου 2004.